

CONSTANTIN STANCU

CEAȚA ALBASTRĂ

- SCRIERE, 2007 -
Editura online hategworld,
câteva cuvinte ca semn

MOTTO:

*„ Dacă ați fi orbi „ , le-a răspuns Isus, „ n-ați avea păcat „ ; dar acum ziceți:
„ Vedem . „ Tocmai de aceea păcatul vostru rămâne.”*

Biblia – Ioan 9: 41

„ Spinoza și-a câștigat existența șlefuiind lentile. „

- Extras dintr-un banal tratat de filozofie -

CEAȚA ALBASTRĂ

1. MILA

Stătea la intrare, aproape de ușă. Simțea cum lucrurile se desfășoară după o anumită logică, o logică discretă, dar prezentă și puternică. Oamenii intrau și ieșeau. A fost dus aici și pus în locul acela. Nu mai vedea de multă vreme. Își pierduse vederea, a fost o întâmplare nefericită, ceva brutal și pe neașteptate, ceva care i-a modificat în mod neașteptat cursul vieții.

Ilie Roman începuse să înțeleagă lucrul acesta și să accepte starea de fapt. Nu putea interveni. Cei din familia sa au convenit că e bine să-l așeze aproape de Biserică, acolo oamenii vin și pleacă, dar au un fel aparte, sunt mai miloși, își aduc aminte de păcate, de gândurile murdare pe care le-au avut peste săptămână, de minciunile spuse, de manipularea celor din familie, a vecinilor sau a colegilor, era ceva normal în vremurile noastre își spuneau toți, acolo în zona Bisericii lucrurile au o altă lumină. Erau și mai miloși, iar mila depășea judecățile zilnice ale celor din jur. Merita să încerce acest lucru.

În duminica aceea era o zi mai frumoasă, era cald, vremea era bună, glasurile oamenilor erau ca un stol de păsări în căutarea cerului, din când în când câte o aripă cădea, era ceva alunecos în vorbele lor. Aerul era unul de primăvară, unică în felul ei.

Ilie văzuse cândva, avea amintiri despre ceea ce văzuse, oameni, locuri, obiecte, mâncare, case, orașul, șoseaua, se străduia să -și amintească iarba și arborii cu ramurile lor care se întindeau spre oameni ca niște mâini ... În rest ceea ce vedea acum era o ceață albăstrie, cu puncte care străluceau în toată această lumină albăstrie, puțin atinsă de aur și mister ... Erau în ceața aceea semințele lucrurilor dintâi ...

Cu toate acestea unele simțuri se ascuțiseră, auzea mai bine, constata că aude vorbe pe care altă dată nu le auzea, sau simțea mirosuri care altă dată nici nu știa de ele. Ceea ce îl marca era că începea să simtă oamenii, era ceva care plutea în

aerul din jur și îl învăluia, apoi totul era perceput la nivelul inimii și a rinichilor, urca spre gânduri, apoi era stare pe care nu o putea denumi, nu o putea fixa, dar care îl marca și lăsa în el amprenta ...

Acum auzea glasul Baronului, așa îl porecleau oamenii pe insul care se apropia de ușa, era un glas adânc dar fără siguranță, a unuia care dorea să se impună, dar era ceva artificial în toate, vorbea ca să fie auzit, făcea zgomot să atragă atenția, fără să spună ceva cu adevărat, doar banalități care în viziunea sa însemnau lucruri draguțe ...

- Uite și pe Ilie, cum l-a bătut Dumnezeu, să ne ferească Cel de Sus și pe noi că nu se știe, cine știe ce a făcut, o, Doamne ... hai, femeie, mișcă, rămânem ultimii și mai fă-l atent pe Andrei, că nu vrea să ne urmeze, îi e frică de Biserică, de lume ... vai - vai ....

- Lasă, bărbate, că venim, am eu grijă de toate ...

- Bine , bine ...

Cei doi, femeia și copilul au intrat, s-a auzit glasul ușerului salutând, dar Baronul a rămas în urmă, dorea să lase ceva în basca lui Ilie, o bască veche, atinsă de ploaie și vânt, o bască pusă acolo, jos, la genunchii orbului pentru ca lumea să arunce câte un bănuț. Dorea să fie văzut de oameni, era duminică și toți mergeau la Biserică, era o ocazie minunată ca lumea să afle că el și familia sa sunt miloși.

- Hai, Ilie, ia un bănuț, poate ai nevoie și tu, ești om în toată firea ...

Lasă ceva cu greutate în basca aceea veche, era o bancnotă destul de mare.

Baronul măsura și cântărea în gând păcatele sale și le stabilea valoarea. Mai calcula la prețul de astăzi și diferența pe care o va pune în cutia milei în Biserică, apoi va cumpăra o carte de la intrare, e nevoie să citească rugăciuni, viețile sfinților, ale apostolilor, ale oamenilor Bisericii ... O făcea din când în când cu multă bucurie, cu dragoste chiar, dar nu prea avea timp, afacerile îi mâncau timpul, apoi mai viziona câte un meci de fotbal cu prietenii, sau la o bere ...

Ei, omul trebuie să se bucure de viață. Era momentul să mai stea de vorbă cu Ilie, doar îl știa de inginer, de pe vremea de când vedea cu adevărat și i s-a părut că era un om bun ...

Dacă ar fi văzut l-ar fi angajat, dar așa, orb, e greu ... poate la ceva, dar, nu, e mai bine cu mila, nu se va încurca ...

- Mulțumesc, domn Mihai, ești bun la suflet, se auzi glasul lui Ilie, unul ferm și adânc, un glas cu tonalități aparte ...

- Poate o să cânti, Ilie, ai glas bun ...

- Ei, se poate domn Mihai ! Fac și eu ce pot, nu mai văd, apoi am o greutate în tot corpul, mă mișc foarte greu, accidentul acela m-a afectat în tot trupul, acum ce să fac, dar vă mulțumesc !

- Cine știe, poate va face Dumnezeu o minune cu tine, ți-ai ales un loc bun lângă Biserică, oamenii te văd și te ajută ...

- Da, domn Mihai, sunt miloși, mai ales duminica, văd că am nevoie ... nu mă judecă și sunt altfel aici ... Am nevoie și eu de mângâiere ...

- Poate o să ajut și eu cu ceva, am să gândesc la treaba aceasta, poate mai tragi cu urechea în jur, dacă auzi ceva legat de afacerile cu lemn, aș fi mulțumit, orice despre lemn, e mult lemn aici, în zona aceasta, știi și tu, aici te-ai născut, nu e nevoie să vină alții să ne facă probleme, concurență, altele ...trebuie să fim patrioți, să ținem la zona acesta, că e a noastră ... Spusese a noastră, dar se gândea ca la zona lui, unică, proprietarul de zonă, de pădure și de oameni ...

- Domn Mihai, o să ... da ...

Baronul îl lăsa brusc pe Ilie, intră în Biserică, auzise glasul ușierului cum îl saluta... Demnitatea nu -i permitea să dea o mai mare atenție celui orb care nu mai putea face nimic pentru cetate ...

Stătea acolo lângă Biserică și nu putea intra, era atât de aproape de lumea aceea care se aduna să se roage, era duminică, o zi a luminilor, auzea cuvinte din predică, glasul celui care striga în pustie era uneori amenințător, alteori blând, spune poezii, sau cânta, după cum era omul care vorbea la microfonul de la amvon, se auzeau unele cuvinte mai interesante, dar el stătea acolo, lumea venea, pleca după un timp, el rămânea să gândească la unele cuvinte: mântuire, salvare, născut din nou, har, părtășie, rugăciune, adevăr, păcat, cuvânt repetat de multe ori, da, păcatul, apoi înviere, putere, Mesia, Hristos, pace, bucurie, lumină, erau cuvinte pe care el le foloseau oamenii de rare ori în activitatea lor zilnică.

A crescut într-o altă lume, a fost educat să nu creadă în nimic, totul ar fi doar invenția oamenilor acolo, în Biserică, pentru a domina alți oameni, să-i facă sclavi să se rătăcească, dar acum părea că înțelege, educația lui îi permitea să înțeleagă unele lucruri. Și înainte avea colegi care mergeau la Biserică, la Înviere, aveau lumânări în mână, alții era bucuroși pentru că au fost salvați, că vor trăi ... Nu a înțeles ...

Să gândea, așa cum stătea în soare, în căldura zilei, într-un aer misterios pe care nu-l vedea că îi fusese refuzată parte din istoria lumii, la istorie învățase doar despre bătălii, domnitori sângeroși care luptau pentru țară, generali care aveau tactici deosebite pentru a omorî alți oameni și se numeau biruitori, victorioși, salvatori, nu erau criminali, erau doar conducători străluciți care doreau binele patriei ... Ce haos, dar așa a fost și era lumea ... De când își pierduse vederea parcă se schimbaseră ceva în inima lui, gândurile erau altele, nu mai dădea dispoziții ca la serviciu, era dus de ai săi în locul acela să cerșească, nici nu știa ce era aceea a cerși, dar lumea cunoștea poveste lui, orașul era destul de mic pentru astfel de povestiri. Trăia din ceea ce primea acolo, ai săi îi explicaseră faptul că lângă Biserică lumea e mai miloasă, ajută cu câte o ban, cu ceva, îți dă atenție, nu ești chiar părăsit ... Poate aveau dreptate, dar el nu mai putea primi vederea înapoi, nu mai putea vedea, pentru asta nu-l putea ajuta nimeni, nici cerșitul nu era o soluție ...

Se resemnase, devenise pasiv, ca un fir de iarbă, ca o plantă, aștepta în ceața albastră să vină ceva care nu mai venea ...

Ilie fu dus de ai săi în după amiaza aceea acasă, îl puseseră pe un pat, să se odihnească, au vorbit cu el și păreau mulțumiți, se adunaseră destui bani pentru câteva zile de trai, dar nimeni nu mai vorbea cu el, îl uitau. Din când în când veneau să-l ducă la baie, se spăla încet pe pipăite, se ușura, apoi revenea în cameră, asculta radioul, știrile, muzica, publicitatea, era, într-un fel, pus la punct cu tot ce mișca în țară, ce tratate se mai semnau, ce război mai izbucnea undeva pe tetra, ce boli mai apăreau, ce incendii sau inundații, ce zăpezi nesfârșite și inundații. Cunoștea cine era la conducerea țării și ce legi se mai dădeau, dar numai pentru cei care vedeau, cei care erau handicapați, erau uitați, lumea nu era formată din handicapați, din oameni sănătoși, puternici până când apărea câte un cutremur și intra în derută, nu mai găsea resurse, toate acele știri, toate veștile îl făceau să creadă că lumea era în cădere, dar nu avea cu cine vorbi, era doar orbul de serviciu pentru familie, pentru cei din jur. Era însă un timp în care se putea racorda la mișcarea lumii, poate a universului ...

Îl amuza publicitatea făcută, cei care o lansau în lume tratau oamenii ca pe niște proști care trebuiau să cheltuiască banii pe toate produsele, să bea cât mai multă bere, să fie murdari ca să poată apela la detergentul minune, să conducă automobile de lux, să mănânce tot felul de lucruri, era totul în mișcare de la plus infinit la minus infinit..

Dar ce putea face el, un orb, tăcea, aproape că simțea că -și pierde mințile, ai lui erau toată ziua la muncă, veneau obosiți, abia dacă dialogau unii cu alții, mai mult se jicneau, strigau, erau nemulțumiți de ceva permanent, Ilie simțea ruptura dintre ei și se gândea că nu era în regulă, cei din familie ar trebui să fi mai uniți, mai atenții unii cu alții, la vorbele lor, dar nu erau, păreau duși de un val străin ...

2. PĂCATUL

În duminica următoare Ilie Roman stătea în locul său de la Biserică, aștepta să treacă oamenii să-i mai pună ceva în basca de serviciu, să trăiască în continuare. Într-o duminică cei de la Biserică l-au dus în sala lor de mese de la subsol, l-au spălat, l-au hrănit, s-au rugat pentru el și pentru familia sa, mâncarea fusese bună, era pregătită pentru cei aflați în nevoie, s-a săturat, a simțit și o anumită căldură umană, au vorbit cu el, l-au încurajat, i-au spus vorbe calde, blânde, vorbe care să zidească ... Avea nevoie de ele, era un fel

de hrană, da, cuvântul putea fi un fel de pâine, poate și asta erau cuvintele bune, pâine proaspătă pentru suflet ...

Astăzi s-a oprit preotul lângă el, l-a întrebat dacă are ceva de mărturisit, dacă vrea să -și spună păcatele ...doar toți suntem păcătoși ...

Ilie tăcea, încerca să pătrundă misterul celor ce se întâmplă, să priceapă dincolo de gestul preotului de a se opri lângă el, un orb neputincios, uitat de toți.

- Ai păcătuit, fiule ? Întrebarea căzu greu în urechea lui Ilie, nimeni nu-l mai întrebase direct de multă vreme despre viața sa, despre ce face, despre ce a făcut, ce ar mai putea să se întâmple cu ființa sa lipsită de orientare în lume. A fost un moment de tăcere și de căutare în sufletul omului. Preotul stătea răbdător, tăcea pentru că aștepta răspunsul, fiecare om avea un răspuns la întrebarea aceasta, știa că răspunsul îl va ușura, îi va lua o greutate. Așa e cu fiecare, fie bogat, fie sărac, fie orb, fie soldat, fie împărat. Spovedania, conștiință sau nu, ușurează ființa, de limpezește ... Păcatul afectează ființa umană și preotul avea datoria să întrebe. Și a întrebat, nimic mai mult ...

- Să păcătuiesc ? Dar sunt orb, eu ... abia trăiesc, abia dacă îmi pot satisface unele cerințe, unele nevoie, abia dacă ... Da, am păcătuit, omule, preotule, da, am păcătuit, cum să nu păcătuiesc, i-am invidiat pe cei care văd, mi-am dorit să am familie, am poftit la câte o femeie, numai după auz și mă simțeam atras de ea, sunt viu și în putere, apoi am dorit să mănânc unele bunătăți, ca tot omul, am multe păcate, nici nu vreau să le inventariez că, le știți voi preoții mai bine, scrie de ele în Biblie, totul e clar, dacă citești Biblia și vrei să știi ce este acolo, am auzit cum se predica din Biserică, da era clar ...

- Ai răbdare, liniște-te, omul, există și iertare ...

- Pentru mine nu a fost, părinte, nu a fost, cuvintele se topeau în ora zilei, se duceau și dispăreau, rămânea în urma lor ceva nedefinit, ceva care conta. Era durerea. Ilie se speria de glasul său, de sentința pe care a dat-o, deși simțea în mintea lui că nu trebuia să facă asta, cine era el ca să dea decizii ?

- Eu nu pot vorbi, dar Dumnezeu a vorbit, toți suntem păcătoși, fiule, chiar dacă ești orb poate te vei salva cumva, e mereu o șansă ...

- Vă place să vă jucați cu oamenii, așa sunteți voi, dar de ce ? ... Întrebarea nu a fost dusă până la capăt, preotul aștepta, avea răbdare, asta era meseria lui, sau menirea lui, să rabde ceea ce alții nu putea să facă.

- Ei ?

Ilie tăcea, nu avea curajul. Cine era el să întrebe un preot pe care îl cunoșteau toți, la care veneau oamenii să-și descarce inima, să aducă bani, daruri, să facă puțin bine prin el ... Nu avea curajul, simțea o anumită lașitate ...Tăcerea îi depărta pe cei doi.

- Poate într-o zi vei intra și în Biserică, ai nevoie ...

- Eu nu am fost educat așa, domnule preot.. Am fost educat să fac multe calcule, să văd mecanisme, volume, mișcare, să adun, sau să scad ... Am fost inginer, dar acum nu mai văd ...

- Niciodată nu e prea târziu, oamenii au nevoie de Dumnezeu mai ales acum, când toate te copleșesc, când pare că nu mai ai ieșire ... La Biblie nu se mai poate adăuga sau scădea nimic .... Poți să stai pe scaun, pe o bancă și să asculți ce se spune, să-i auzi pe ceilalți ... La cateheză și profesorii învață, Biblia e un manual bun pe care merită să-l predai și să înveți din el, viața, dragoste ... Stai și asculți, poate memorezi câteva versete din auz, sunt analfabeți care țin mine versete mai bine ca mine care citesc toată ziua ... au ceva deosebit oamenii ăștia ....

- E prea târziu, nu știu, oamenii mă acceptă aici, lângă Biserică, mai primesc ceva, trăiesc și eu, apoi îi aud pe unii, pe alții, este interesant, oamenii se gândesc la ale lor și când vina aici, brusc descoperă un fapt sigur, e mai bine să te gândești la alții ...

- Eu am răbdare, fiule ... Preotul plecă brusc, intră în Biserică. Ilie i-a auzit glasul când a vorbit cu cei de la intrare, de la ușa, erau cuvinte directe de parcă nu s-au despărțit, continua ceva început de ei doi ...

Ilie se gândea la preot, de multe ori auzise ușa automobilului din care cobora, era un sunet metalic, ceva ca un șoc scurt, îl auzise vorbind cu ceilalți, oameni de la Biserică despre autovehiculul acela, trebuia pus ulei, benzină, dus la reparat, la reglat, atenție la climatizarea internă, la lumini, înțelesese că era ceva modern și se mira de ce avea nevoie preotul de ceva de ultimă oră, de ultimă modă, ar fi putut fi mai modest, dar așa sunt ei. Asta ar fi dorit să întrebe, dar i-a fost greu, nu a avut putere și acum preotul era departe, într-o altă lume parcă.

Din când în când auzea cum cad bănușii în basca sa, era un sunet familiar, îl aștepta, îl liniștea ... Ziua era la fel de caldă și asta îl odihnea. Uneori nu putea dormi noaptea, era ceva care îl apăsa, care nu-l lăsa. Acum căuta să ghicească oamenii după timbrul vocii, după cuvinte, după întrebări. Era ca un fel de joc, îi plăcea asta, mulți nu știau ce se întâmplă în mintea lui, era un teritoriu în care nu avea acces nimeni, poate doar ... dar se opri din idee, ce rost avea, aici putea vedea, ceața dispărea.

- Trebuie mutat undeva orbul asta, nu e locul lui aici ! se auzi un glas.

Ilie nu l-a recunoscut, nu știa cine a vorbit, dar se aștepta de mult la o astfel de afirmație. Era vremea ca cineva să o spună. Era poate prea târziu, dar se liniști, nu a mai continuat, era doar zgomotul de fond al unei zile cuprinse de un nor albăstriu în care se puteau petrece multe ....

3. FIRUL DE BUSUIOC

Ca în atâtea alte duminici bătrâna văduvă se ducea la Biserică. Fără această ieșire se simțea inutilă, prezența ei acolo o liniștea, lumea i se părea altfel, avea un rost, era un loc unde se aflau certitudini. Oamenii nu o prea înțelegeau, o credeau habotnică, o bătrână ce dorea să întâlnească oameni, dar o lăsa în pace. În ziua aceea avea în mână un fir de busuioc, îl mirosea din când în când și mirosul îi pătrundea până în inimă. Aerul era atins de mirosul busuiocului, prindea consistență tot acest halou. Îl văzu iarăși pe Ilie la intrarea Bisericii, cerșind, dar parcă mai mult imobil, fără vlagă, o umbră în plină zi. Când se apropie de el îi dădu câțiva bănuți, erau printre ultimii ei bănuți, păstrase doar câțiva pentru darul de la închinare. Nu-i mai păsa de ce se va întâmpla. Pentru ea banul nu avea aceeași valoare ca pentru oamenii tineri, se gândea la altele, renunțase la alimentele aflate pe tarabă, în piață sau în magazin, și se alimenta cu ceea ce îi dădea grădina, cu plante și uneori cu ouă și rar de tot, cu un pui sau o găină sănătoasă, ce făcea „zama”, bună. Nici lemne nu prea cumpăra, strângea dor resturi de pe unde apuca și le ținea tot anul, pentru a le avea iarna ... Era poate și o formă de zgârcenie, dar nu-i păsa, le știa pe ale ei, așa cum erau lăsate de Dumnezeu.

- Ia, băiatule, să trăiești și tu, să-ți cumpere ai tăi de mâncare, să te faci mai vioi. Eu am să lucrez pentru vecini câte ceva și se vor îndura de mine, tu ești orb și fără lumina ochilor ai durere în suflet ...

- Mulțumesc, tanti Ana, ești bună cu mine, dar și dumneata ai nevoie, nu cred că ai mulți bănuți ...Sunt destui care au bani pe aici,

- Lasă, mă descurc eu cumva, până văd și pot merge pe picioarele mele e bine, roagă-te lui Dumnezeu pentru tine și pentru mine ...

Femeia trecu mai departe spre Biserică, îl lăsă în palmă lui Ilie și firul de busuioc, el îl duse nas iar mirosul îi pătrunse adânc în inimă, i se părea ireal că se rupsese de lume, orbirea aceasta îl îndepărtase de lucrurile elementare. Erau zile când se bucura de un simplu spălat pe față cu apă rece de la fântână, era o fântână în curte părăsită, lumea nu o mai folosea, dar pe el îl duceau acolo și-l lăsa să se spele, ai lui râdeau de stângăciile pe care le făcea, dar apa rece îi înviora tot trupul, era o atingere delicată, ca de femeie ...Se gândi o clipă la femeia aceasta bătrână care îi dăduse câțiva bani, cum, era miloasă și credea în inima lui că și ea avea nevoie de ajutor, dar îi dăduse aproape ultimii bani, păstrase câțiva pentru Domnul, cum zicea ea. Deși nu a putut vedea, știa că de fiecare dată ea trecea la Biserică, auzea glasul

administratorului care o saluta, un glas bun și bucuros. Oamenii se trădau prin glas, mai blând, mai bun, sau poate altfel, glas ce dădea sentințe ...

În duminica aceea mai primi și alți bani, oamenii au fost darnici cu el, dar parcă cei câțiva bănuți primiți de la tanti Ana aveau o anumită greutate pentru el, pentru femeia bătrână era văduvă de mai mulți ani, chiar ea trecuse de optzeci, auzise comentariile oamenilor despre ea, dar reținuse că postea mult și se ruga, deși o bârfeau într-un fel, pe de altă parte o apreciau pentru puterea ei în rugăciune. De fapt atâta mai avea puterea în rugăciune și vorbele ei de laudă pentru Dumnezeu. În rest se întreținea singură, lucra pe unde putea, uneori o ajuta și Biserica, dar ea își vedea de ale ei.

Când începea programul Bisericii, la ora de rugăciune, uneori Ilie o auzea de afară, se ruga de obicei ultima și se ruga mult, cuvintele erau ca o flacăra pe buzele ei, cei mai tineri nu le plăcea de felul ei de a fi, dar femeia își vedea de viața ei așa cum simțea în ființa ei. Nu-i mai păsa și părea că nu mai are timp pentru toate acestea ...

Ilie a fost tulburat în ziua aceea și simțea în inima lui că ceva se va întâmpla cu el, doar mirosul firului de busuioc îi provocă gândurile de obicei inerte, acum acest miros îi intrase adânc în ființă și parcă îl răscolea. Ai lui s-au bucurat în ziua aceea că el primise mai mulți bani și i-au cumpărat chiar o sticlă de vin pentru că primise și ajutorul social pentru cei care nu vedeau, a fost o scurtă sărbătoare pentru familie. Ilie simți vinul dulce, alunecând în ființa sa, apoi parcă fu ca un șarpe care la mușcat. Adormi liniștit în ziua aceea, iar noaptea visă că era la tanti Ana și îi spărgea lemnele, fusese ca altă dată, parcă vedea clar și ochii îi erau luminați ... Mirosul busuiocului îi deschisese ființa spre altceva ... Se gândi la lucrurile simple, uneori erau la îndemână plante care ofereau mai mult decât parfumurile cumpărate în magazine de lux, lichide prizoniere în sticle transparente și cu forme abstracte ce aminteau de camerele împăraților, ale faraonilor ...

4. MARTORII

În acea dimineață Ilie a fost conștient că simțul auzului său era mai acut, auzea bine ceea ce vorbeau oamenii de obicei duminica, despre acea zi, mai specială, uneori comentau de ce se întâmpla toate acestea în această zi care se făcuse de sărbătoare.

Treptat, stând aproape de Biserică, în ceața aceea albastră, s-a obișnuit cu toți acești oameni în căutarea unei alte lumi, avea senzația că erau

toți doar călători pe pământ, era un fel de tranziție pentru ei totul, spre altceva, dar nu le păsa, nu se legau de realitățile imediate, deși unii păreau a fi mult mai legați de lucruri chiar decât ceilalți care nu aveau tradiția de a umbla pe la Biserică. Era ceva ce auzul său îi spune dincolo de sunete, dincolo de întâmplările zilnice, de zgomotul de fond al cetății. Glasuri de copii, țipete, apoi muștrări stinse, cuvinte șoptite.

Deodată auzi glasuri străine, doi oameni străini vorbeau, tăria glasurilor nu era prea mare, dar aveau ceva ce le deosebea alte glasuri. Era un dialog destul de coerent între doi oameni care aduceau cărți la Biserică, se întrebau dacă vor fi bine primiți, dacă nu vor stârni întrebări, neliniști, dacă era timpul potrivit pentru această vizită și dacă vor sta astăzi la serviciul de slujire. Nu aveau răspunsuri, era ceva ciudat, aveau doar întrebări, unele esențiale pe care de obicei oamenii nu le puneau, întrebări simple, dar adânci și necesare.

Ilie devenise atent la acest dialog, deosebea firul logic al conversației, îi se părea interesantă toată discuția, deși erau străini, poate vor pleca repede, dar înțelegea că prezența lor acolo era legată de rugăciune, de ceva care putea vindeca, putea aduce ploaia, de ceva care mișca oamenii, puteau schimba rosturile apei pe pământ, straniu, dar concret totodată.

Vorbeau despre un cutremur petrecut undeva într-un alt loc, oameni nevinovați scăpaseră de închisoare, lacătele, ușile, totul căzuse nevăzut și ei au putut astfel scăpa, oameni necunoscuți, din alte țări. Poate era puterea rugăciunii lor, dar nu credeau asta, credeau că oamenii simpli care cereau totul de Sus, au primit răspuns. Apoi au vorbit de vreme, de locuri cu multă verdeață care vor fi deșert, din cauza oamenilor, a gândirii lor căzute ...

Când l-au văzut pe Ilie, cei doi s-au oprit puțin, apoi au înțeles că era vremea să se apropie de cerșitorul acela, parcă imobilizat, orb, cu priviri fără sens, căutând un punct luminos undeva în inima zilei. Au observat modestia cerșitorului, tăcerea lui, abandonul unui om încă tânăr lângă Biserică.

- De ca stai aici ? Stai degeaba, nici nu intri, nici nu părăsești locul, mai bine ai fi intrat în Biserică !
- Domnilor, nu știu cine sunteți, dar vedeți și dumneavoastră, nu e posibil, dar primesc și eu ceva, nu mor de foame, mai aud oamenii, că de văzut ...
- Nu te-ai tratat ? întrebă unul dintre ei, cu glas mai subțire și dulce, aproape lin. N-ai fost la medic ?

- Am fost, domnule, am urma tratament, am luat până de curând unele pastile, nu-mi amintesc numele lor, am fost și la analize, ai mei m-au dus pe la spitale, dar nu au dat de rostul bolii, ceva ascuns ...

- Nimic nu este ascuns Celui de Sus, prietene, vezi boala asta a ta te leagă de lume, dar nu de Dumnezeu ...

- Mi-au spus toți de pe aici toate acestea, poate este așa, poate nu este, e doar o încercare, eu, ce să fac ...

- Te rogi pentru vindecare ?

- Uneori ... parcă se roagă alții pentru mine ... Ilie a fost sincer în răspunsul său, căută locul unde era pusă basca de serviciu, pentru colectarea banilor, căută cuvinte pentru un răspuns. Ceva îl atrăgea la acești străini, un fel de magnet invizibil, o undă tractoare, ceva ce nu mai pățise. Simțea că putea avea încredere în ei, să le spună despre el ...deși nu-i cunoștea ...

- Noi nu prea avem timp, dar e bine în primul rând să te rogi tu ! Cine să o facă, ai timp destul, ești destul de tânăr, pari și deștept ...

- Aveți dreptate, domnilor ...

Cei doi se opriră pe loc în dreptul lui Ilie, s-au privit unul la altul, apoi au îndrăznit să-l întrebe:

- Ai avea curajul să ...

- Să ce, domnule ?

- Te lași pe mâna noastră, noi nu avem dolari sau euro pentru medici, dar avem ceva pentru tine, uite ...

Unul dintre ei îi prinse capul între palmele lui, ușor ca o adiere, blând ca o aripă de porumbel, îl ținu ferm și începu să se roage pentru Ilie, cu buzele blânde și imponderabile. Ilie simțea o căldură în tot corpul, ceva îl străbătea, apoi omul îl atinse cu degetele pe funte, chiar bătea cu degetele în fruntea lui, parcă bătea la o ușă, auzi parcă și cererea de a se deschide, dar nu a priceput ce trebuia să se deschidă, cuvintele omului cădeau peste ființa lui Ilie ca un vâl, erau vii, pentru prima dată în viață simțea asta. Deschide, părea să spună omul celălalt, la fel, posibil să se deschidă, îl încuraja, da, evident, se va deschide, Ilie închisese ochii din reflex, parcă fugea de ceva...

- Deschide ochii, omule, îl auzi Ilie pe unul dintre ei, deschide, ai curaj ...nu trebuie să -ți fie frică ...

Ilie îi deschide din reflex, i se păru că vede ceva, era ca prin ceață, dar mult mai clar ca înainte, erau pomi care se mișcau, oamenii care mergeau spre Biserică, și care nu-i prea dădeau atenție în acea dimineață de

duminică, toți stăteau de vorbă cu el într-un fel sau altul, alții întorceau numai capul după el, orbul era la locul lui, mila putea veni ...

- Parcă văd ceva, domnule, mai bine ...
- Ai curaj, nu-ți fie teamă ... Uite, privește aici și-i arată ceva negru, ceva închis la culoare, poate o cărămidă, privește țintă, nu mișca ochii, acum ...

Ilie începea să vadă ceva mai bine, apoi realizează că putea vedea și că ar fi căpătat o anumită independență. Oamenii s-au oprit în dreptul lor, cei trei, străinii și Ilie deja formau un grup interesant pentru toți.

- Așa-i că vezi ? întrebă o femeie în vârstă, vezi, uite îi miști ochii ...
- Cred că am început să văd, oameni buni ...

Un zâmbet îi apărură pe buze, trupul se învioră, căpătase ceva forță în tot trupul, modificările erau evidente ... Apoi începu să se bucure, abia mulțumi oamenilor, nici nu mai avu timp, bucuria era imensă, timpul se scurtase brusc ...

Curând oamenii s-au adunat în jurul lor, priveau spre Ilie, unii duceau mâna la gură, alți șopteau cuvinte neînțelese, alții se depărtau ușor, ca umbrele, ceva puse în mișcare lume. Dor cei doi au fost uitați, parcă, nu mai contau, străinii păreau a nu fi din cercul oamenilor, ci erau parcă în plus. Ilie a observat asta într-un fel ciudat, umbrele care stăteau prinse în plasa unei iluzii, așa erau străinii.

- Trebuie să crezi, băiete, privește în tine, privește înainte, țintă, uite, spre Biserică, sau spre cer, sau spre drum, alege o țintă și uită-te adânc, îl încuraja unul dintre străini !
- Ascultă, maică, de el, are dreptate, nu te da bătut, privește cu siguranță, nu lăsa ochii să-ți fugă ...interveni o femeie ...
- Vorbiți mai încet, de ce strigați ?
- Nu strigă nimeni, maică, ți se pare !

Ilie înțelesese acum că simțul auzului era dezvoltat, iar ochii îl ajutau în toate acestea. Se hotărî și o luă spre Biserică, de prea multe ori auzise vorbindu-se în locul acela, glasuri nedeslușite, cuvinte noi, deși erau vechi, de la începutul lumii, da, acolo ...Dintr-o dată mișcarea lui fu una agilă, nici nu știa de unde are putere pentru asta, nu mai umblase de mult, sau o făcuse puțin, dar acum toate îl ascultau, ochii, picioarele, echilibrul, lumina care alunga ceața, vedea din ce în ce mai bine, timpul nu mai conta, desigur ...Lumea îl urma, era cu el să-l susțină ...

Când a intrat în Biserică s-a lăsat tăcere, o tăcere miraculoasă, tainică, pătrunzătoare, dar nu pentru mult timp.

- Văd, oameni buni, văd, mi-am dorit asta ...

- Cine a făcut asta ? Cine ? erau întrebări din toate părțile, lumea era curioasă.

- Nu știu, striga Ilie, habar n-am, au fost doi, erau acolo, în față, căutați-i ...

În fața Bisericii nu mai erau, cei doi au considerat că rostul lor acolo s-a terminat, că nu mai era nevoie de ei, au plecat simplu, dar nimeni nu a observat asta, parcă au intrat în pământ, i-a înghițit ceața albastră, era ceva neexplicat pentru toți, cum nu au fost atenți, chiar aici lângă Biserică ?

Dar nu mai conta. Ilie vorbea continuu, nu-l putea opri nimeni, frazele nu se legau, cuvintele aveau sens doar pentru el și pentru unii, parcă vorbea într-o altă limbă. Chiar vorbea într-o altă limbă, știa că tot ceea ce spune era logic, dar nu-l înțelegeau, părea o limbă veche. El continua să explice, nu se putea opri, cuvintele curgeau precum apa ...

Unii dintre cei prezenți în duminica aceea au putut auzi spusele lui, cum că nu știe cine l-a atins, dar de atunci vedea, a fost o atingere benefică, parcă violentă, l-au atins pe tâmpile, pe cap, pe față, da, acolo și apoi vedea, dar ce mai conta, doar atât, vedea, l-au făcut să vadă.

Unii dintre oameni au început să comenteze, formau grupuri, poate erau medicamentele care și-au făcut efectul, în sfârșit, poate nu a fost o orbire de adevărat, s-a făcut el așa, ca să primească bani de la stat, era mai bine, întreprinderea oricum a dat afară mulți oameni, da, mulți au rămas fără serviciu, sau poate a fost o înscenare, ceva. Oamenii emiteau ipoteze, una după alta, mereu ipoteze, nu mai conta faptele pe care le văzuseră, fapte reale, nici măcar cei doi nu mai contau, erau străini, s-au topit în neant, nici nu au fost, da, nu au vorbit, nu au spus nici un cuvânt, doar au avut cu ei ceva miraculos, o alifie, ceva.

În câteva zile orașul vorbea, vorbea, un val îl cuprinsese ...

În acea zi Ilie nu a intrat în Biserică, a stat doar în partea din față, acolo unde se opreau oamenii ca să se dezbrace, a ieșit apoi și s-a dus la ai săi, însoțit de oamenii din oraș. A fost o zi deosebită de alte zile, poate cea mai fericită din viața lui, ziua când și-a recăpătat vederea și ceva ce pierduse de mult, la naștere, da, asta era, la naștere a pierdut un sens în viață își amintește perfect de prima zi din viața lui, o zi stresantă, o vedea clar cu ochii minții, iar acum a primit acea zi, cu sensul ei ascuns, dar puternic. A fost o nouă naștere, poate, sau a reluat firul de acolo de unde fusese rupt. Se mira ce capacitate avea creierul uman de a putut să refacă prima zi din viața sa.

A vorbit continuu, cu toți, cu familia, cu vecinii, cu cei care veneau să vadă. Pentru oraș a fost doar un foc de paie, apoi s-a stins, alte întâmplări

băteau zilnic la poarta cetății, erau alte fapte, năvăleau într-un ritm pe care nu putea controla nimeni.

Ilie a rămas până la urmă singur, cu probleme sale, începeau alte greutăți, alte încercări, de fapt sfârșitul unei perioade din viața sa se termina și începea alta.

Treptat – treptat vedea lucrurile din jurul său altfel de cum le știa înainte, era mai atent și mulțumea în fiecare seară pentru asta. Nu realiza cui făcea asta, dar gestul său era sincer și necesar.

5. FEREAȘTRA

Teo s-a sculat în dimineața aceea devreme și, după ce se spală ca tot bărbatul după o noapte lângă soție, se uită pe fereastră. Lumea deja era puțină pe asfalt, acolo jos, printre mașini și imagini risipite, deja multă lume era la muncă, doar câte un bărbat sau o femeie, poate mai în vârstă, treceau după câte ceva, în drumul lor spre vreun magazin.

Ajunsesse în orașul acesta după o epopee neștiută de mulți, era tot mai greu să fi preot, trebuie să te pregătești, să citești tot timpul, să te documentezi, omul era tot mai dificil în goana sa nebună spre niciunde. Acum avea soție, copilul care dormea încă, era destul de liniștit, dar spre seară va trebui să se întâlnească la ora stabilită cu cei din comitetul Bisericii, cu restul de colegi, cu prietenii pentru că aveau de discutat problema Ilie, cel care cerșea din nevoie deoarece fusese orb, care acum, iată, vedea, și asta era un eveniment în oraș, un eveniment important, demn de problemele Bisericii. Era, deci, o problemă mult prea importantă pentru a o trece cu vederea.

Se mișca grijuliu prin casă, să nu deranjeze pe cei doi, se gândea că era fericit într-un fel, avea tot ce-i trebuie și nu era acea apăsare asupra lui așa cum era asupra celorlalți din oraș. Putea să-și facă programul său, dar simțea uneori o responsabilitate prea mare, trebuia să depună tot efortul de a lua decizii corecte în ce privește viața oamenilor, care se rătăceau destul de mult și asta era greu pentru un om destul de tânăr pentru el, iar acum fenomenul acesta cu un om care fiind orb vede brusc, după vizita a doi străini, era ceva care îl depășea cumva.

După ce citi textele divine care îl înviorau în fiecare zi, după ce se rugă și stătu în meditație, abordă calculatorul pentru a vedea ce mesaje primise de la colegii din toată lumea, indiferent de Biserica din care făceau parte. Era uniți, chiar colaborau cumva, indirect, se interesau unii de la alții despre întâmplările din lume, creștinii aveau încă de suferit, nu erau înțeleși, apoi atitudinea celor din viața civilă, faptele câte unui personaj al Bisericii care o lua razna, era acum o modă ciudată, fie să apară femeii preot, fie să fie numiți preoți din rândul unor minorități ca homosexualii. Ceva se mișca și nu era clar cum.

Deschise poșta electronică și citi ceva despre „ **FEREAȘTRA 10 /40** „ - o zonă din lume afectată de lipsa lipsa civilizației, de greutate, războaie, moarte, greșeli..

Există în lume multe zone unde golul acela spiritual și social se resimte, unde există o foame nedefinită după Dumnezeu.

Una dintre cele mai importante zone de pe terra unde se simte nevoia rezolvării unor probleme importante, este **Fereaștra 10 / 40**, așa denumită de sociologi și teologi.

„ Problemele mai importante din această zonă, care se întinde de la Africa de Vest la Asia de Est, de la 10 grade la 40 de grade nord de ecuator, denumită pe scurt “ fereaștra “ sunt legate de semnificația biblică și istorică a zonei, pentru că de aici s-a relevat Planul lui Dumnezeu pentru om, prin Adam și Eva, pentru cunoașterea și stăpânirea pământului. Tot aici a fost potopul, aici s-a construit Turnului Babel, fără să fie finalizat niciodată, au apărut diversele limbi pe pământ, a început formarea națiunilor. Dar tot aici omul a întors spatele lui Dumnezeu, și de aici Isus a pornit valul divin de atragere a oamenilor prin Sine la Dumnezeu. De aici a început vremea Bisericii, o epocă nouă în istorie, ceva diferit.

În această Fereaștră se află cei mai mulți oameni din lume, sunt aproape patru miliarde de oameni, 61 de țări, state suverane și independente, sau unele care nu au încă independență, unde creștinismul nu este văzut prea bine. În această zonă se simte cel mai mult nevoia schimbării pentru că de aceasta atârână inclusiv viitorul planetei, iar creștinismul oferă șansa pentru acest viitor.

În această Fereaștră se află mulți oameni robi în religii care refuză pe Dumnezeu așa cum îl cunoaștem în mod tradițional, Unul adevărat și viu, sunt mulți oameni care sunt atrași de altceva, de islamism, hinduism, budism, dar aici se verifică cel mai bine spusele lui Isus referitoare la modul de vedere cu inima – au ochi, dar nu văd. Aici există sărăcie spirituală și materială, boli, se manifestă fenomene sociale greu de imaginat, aici lucrurile nu s-au limpezit din punct de vedere spiritual pentru om, iar amestecul de ocultism, practici religioase nefirești, închinarea la idoli, lipsa unor lucruri elementare pentru viață se manifestă cu putere.

Aici sunt cei mai săraci oameni din lume, sărăcia provoacă multe drame umane, lipsa accesului la cele mai elementare forme de învățământ, la informație, la tehnologiile cele mai simple, la cultură și la bogățiile materiale, toate fac din această zonă o zonă aridă social, un fel de deșert pregătit pentru patruzeci de ani de călătorii știute și neștiute.

Fereastra este populată de numeroase grupuri etnolingvistice de oameni bolnavi spiritual, care trăiesc în întuneric și care nu pot vedea vreo direcție cu privire la om, deși locurile, așa cum vin în natură, sunt frumoase.

Aici sunt cele mai mari orașe ale lumii, cu o populație numeroasă, unde se manifestă adevărate uragane spirituale, care mătură vieți de oameni, copii, femei. Sunt peste 50 de mari orașe aici, locuri misterioase, pregătite pentru altceva.

Aici se manifestă cel mai bine lupta spirituală totală, gată să afecteze restul civilizației. Se gândi la versetul din Scriptură :

**“ Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. ”
(Efeseni 6 : 12)**

Era un verset pe care îl învățase și la care se gândea adesea.

Creștinii trebuiau să facă ceva în această zonă iar dacă nu o vor face nimic, din această zonă se vor întoarce asupra creștinilor multe probleme, care, ulterior, se vor rezolva cu și mai mari eforturi spirituale și materiale și militare.”

Cineva trimisese textul și în dimineața acea se gândi că ce ar putea face el în acest oraș, gândind la soarta lumii, la zonele ei, denumirea de fereastră îl miră deoarece era o metaforă pe care nu o prindea deși o înțelegea. Deci oamenii aveau nevoie, lumea era pregătită pentru ciocnirea civilizațiilor, iar el, anonim în această lume, fără puterea de face un lucru simplu pentru oamenii din acea zonă, părea singur ...

Treburile familiei îl aduseră cu picioarele pe pământ lăsă în cele din urmă calculatorul și se implică mai mult în acea zi în creșterea lui Matei, băiatul său, petrecu mult timp împreună cu el de parcă urma să se despartă de copil.

6. PIETRELE PREȚIOASE

După - amiaza erau adunați cu toții la Biserică. De data asta, spre mirarea lui Teo, erau prezenți toți membrii comitetului. Probabil că ceva i-a marcat pe oamenii aceia, ceva totuși extraordinar, evenimentul pe care îl considerau un

semn, i-a afectat și i-a trezit spiritual. De mirare a fost și faptul că părinții lui Ilie Roman, Victoria și Marius, au acceptat și ei să fie prezenți să discute despre ceea ce s-a întâmplat cu Ilie.

Vorbeau cu toții și păreau mulțumiți. Era prezent și Ioan, preotul cel în vârstă de la care Teo căuta să învețe. Cei din comitet erau atrași de noul subiect, de ceea ce s-a întâmplat și păreau vioi față de alte dăți când stăteau destul de blazați.

Cu puterea sa spirituală Ioan aborda problema și toți se arătau interesați.

Cei doi părinți aveau un fel de emoție, nu au mai fost pe la Biserică de mult, dar au acceptat să vină deoarece era una mare, avea peste șapte sute de membrii, doi preoți și credeau că vor fi ajutați cumva în această perioadă când Ilie, care își revenise, încă nu lucra.

- Ei, cum a fost, ce credeți că s-a întâmplat cu Ilie ? ... începu Ioan, vorbele lui lăsau un fel de pauză, de retragere a oamenilor în sufletul lor, pentru a privi acolo. Preoții aveau darul acesta de a provoca și Ioan știa lucrul acesta, spunea uneori mai multe prin tăcere, prin suspendarea cuvintelor între fraze nerostite, dar existente în mintea oamenilor.

- Păi, noi suntem bucuroși, a primi vederea din nou e ceva ... unic, nu am mai gândit la asta, ne-am și resemnat într-o vreme ...spuse Victoria, dar am făcut și noi ceea ce puteam, am fost cu el la tratament, am cheltuit mult, domnilor, pentru noi a fost prea mult, nu mai credeam că rezistăm, pensiile sunt mici, iar fără salariul lui fost greu, foarte greu, ajutorul lui era prea mic și apoi ... Femeia a accentuat pe „ foarte greu „ , avea greutatea în glas, era greutatea mamei ...

- Bine, e bine, că ați rezistat, spuse Ioan. Dar cum a fost, era el orb de la naștere, cum a pierdut vederea ..., nu vă cunoaștem că nu ați fost pe la Biserică de mult ....

- Păi, începu Marius, Ilie lucra la întreprindere, cum o numim noi societatea asta nouă și mare, era inginer și câștiga bine, nu am avut probleme cu el, a fost băiat bun, ascultător și învățător, dar într-o zi a trebuit să caute niște dosare vechi, de prin anii 20, ani buni, prin arhivă, cu proiecte de ale lor, cu schițe vechi, făcute la vremea aceea de inginerii nemți care lucrau atunci la noi. Praful era mult și arhiva neîngrijită, cu multe dosare, ni s-a plâns atunci că i-a intrat praful în ochii, în curs de o săptămână nu a mai văzut nimic, nu am știut atunci ceea ce s-a întâmplat, exact, nici după aceea, dar se pare că de la praf i s-a tras, era praf de minereuri și astă vine din toată lume, cine știe ...

- Ne-au spus colegii lui că se bănuia că praful era radioactiv, la fel cum e parte din zona aceasta, pe locul unde erau depozitele cele mari, că au fost multe cazuri de cancer în zonă și chiar doamna doctor Mihai și-a dat doctoratul cu problema asta, dar nu au făcut mare scandal pentru că nimeni nu dorea să se lanseze zvonul că zona e contaminată. Ne-au spus că la teste radiația era în limite normare, dar mult mai mare ca în alte zone, cine știe, oamenii vorbesc, povestesc, Ilie în schimb, și-a pierdut

vedere, bine că acum vede ... Victoria părea să fie la curent cu toată problema din zona, știa în detaliu ce s-a petrecut, zvonurile, ideile care circulau, dezamăgirile oamenilor dar și speranța că mai aveau locuri de muncă, nu dorea nimeni să-și ia casa în spinare și să meargă în altă parte, întreprinderea era bună, mai lucrau unii acolo, familii întregi depindeau de asta ...Era drama care marca multe zone din lume, acum a ajuns și la noi problema asta socială, de mediu, toate au dat năvală peste oameni, ei abia fac față la toate.

- Ei, interveni Teo, ce a mai fost în continuare, nu a fost la tratament ?

- Ba da, continuă Victoria, a fost, a suferit și operația cu laser, cu toate alea, dar nu a dat rezultate, lumea ne-a ajutat, a fost și o sponsorizare din parte unora, chiar sindicatul a intervenit, au făcut o colectă, dar era mult prea grav, trebuia intervenit pe creier, la nu știu ce nerv, dar operația costa mult, se face numai în străinătate și acum, nu am mai avut bani, Ilie a primit ceva ajutor, am trăit cum am putut...

- Știți, el a cerut să mai iasă din casă, să mai audă oamenii, a fost dărâmat de tot, era tânăr, căzuse cu totul, chiar și fizic, îi plăcea la aer, mai auzea oamenii, ei îl ajutau, a intrat într-un fel de cădere totală, dar acum parcă a înviat, e alt om, vrea la lucru ... noi nu știm ...spuse Marius, tatăl lui Ilie. Serios, a înviat, e alt om, nu numai că vede, ceva l-a ajutat enorm, acum spune la toți despre ce i s-a întâmplat ... Noi credem că ...

- Și noi credem, dar să lăsăm pe Cel de Sus să lucreze, spuse Ioan, ca preot matur, era convins că fusese o minune ... Poate ne interesăm și de lucrarea de doctorat a medicului, a, doamna Mihai, cred că sunt probleme serioase acolo, știința ne poate ajuta, continuă Ioan și privi spre cei din comitetul Bisericii ...

- Eu cred că a fost doar un efect întârziat la tratamente, la operație, și și-a revenit treptat și aerul i-a făcut bine, spuse unul dintre membrii din comitetul Bisericii și privi spre Teo. Poate ne spune Teo ce crede, e mai pregătit ca noi în teologie ...

Teo tăcea, au trecut câteva clipe până să spună ceva, oamenii aceia așteptau parcă un verdict de la cel mai tânăr dintre ei. O clipă el se gândi și la mesajul de dimineață pe care l-a primit de la prietenii săi, prin Internet. O greutate apăsa pe umerii săi, parcă ducea pietre prețioase pe umeri, nevăzute ...

- Știți, eu cred că în vremea de acum minunile sunt rare, au fost multe la începuturi, ați citit în Biblie, așa s-au întors oamenii la credință, dar apoi minunile s-au mai domolit ... În vremurile noastre ele par să apară în zone ciudate, prin Asia, prin Africa, locuri unde acum se naște credința, așa spun teologii, vremurile sunt altele acum, dar să nu ne grăbim, poate e ceva minunat, a primi vederea e minunat cu adevărat ... Poate o să-i ajutăm pe oamenii aceștia cumva ...Poate .... Teo își închipui cum ar fi să nu ai vedere, să depinzi de alții, gândul îl înfioră, era sănătos și merita să privești spre cer ...

Se lăsă liniștea, toți căutau un răspuns. Cei doi oameni priveau la ei mirați, nu mai știau ce să creadă.

După un timp Marius Roman spuse:

- Noi atâta știm, a fost orb și acum vede, Ilie e matur, vă poate povesti și el ceea ce s-a întâmplat ... Dacă ne veți ajuta ...

- Da, va fi ceva, Ilie trebuie să meargă la serviciu, am să vorbesc cu directorul de acolo, poate îl primește, dar cred că are nevoie de o perioadă de revenire, să se mai întărească, spuse Ioan ...

Unul dintre membrii comitetului, Daniel, un ins mai în vârstă, cu părul alb și multă blândețe în glas izbucni:

- Ce să ne mai ascundem, a fost o minune, ne este frică de lucrurile simple, de tot felul de aspecte, așa a fost, o minune, lucrurile sunt clare, eu l-am cunoscut pe Ilie, l-am cunoscut și pe Mircea, colegul lui, acum ... să sperăm că va merge și la serviciu și va fi o mărturie că se mai fac minuni și astăzi ...

Teo tăcea, fu surprins de toată discuția și încerca să-și limpezească gândurile

...

Ioan rămase pe gânduri, unii dintre ei se gândeau deja la o altă zi, pentru că posibilitățile erau altele. Ce se mai putea crede despre asta, suntem doar oameni și dincolo de fapte e ceva ascuns pe care nu puteam să-l cunoaștem în modul obișnuit poate în alt mod, doar să rămânem disponibili pentru asta.

E un orașel mic asta în care locuia, dar lucrurile se petreceau la fel ca oriunde în lume, totul e să ai răbdare și posibilitatea să vezi.

Cei doi, Marius și Victoria, s-au retras, cumva stingheriți, cumva abătuți, nu îi prea înțelegeau pe acești oameni, parcă aveau o lume a lor, nici nu puteau să vadă că alții ar putea gândi altfel, își trăiau viața pur și simplu ...

7. VEDEREA CU INIMA

Ilie începea să se limpezească, acum nu mai depindea de alții, de evenimente care îi scăpau de sub control, de mila altora, trebuia să decidă într-un alt mod. Se simțea fără putere fizică în ciuda altor impulsuri interioare, ceva îl îndemna să procedeze, să iasă din jocul acesta. S-a trezit fără ajutorul social pentru cei cu handicap, doar un biet șomer, puțin mai isteț, mai încercat, dar fără șanse într-un orașel aflat în agonie, dar totuși cu alte posibilități de acum înainte.

Începu să facă mici eforturi pentru a intra într-un nou mod de viață, mergea mult pe jos, apoi se gândi că era vremea să facă o vizită femeii acelea bătrâne care îl impresionase, i-a dat ultimul bănuț, o avut o milă reală pentru el, aproape de mamă, sau, mai mult, o milă de cineva apropiat ...

Dorea să meargă la Ana și chiar așa procedă. O găsi pe bătrână acasă, dorea să spargă câțiva butuci de lemne, să aibă pentru iarna care urma, mereu se gândea că ar putea să rămână fără lemne tăiate peste iarnă. Avea ideile ei, simple dar care îi umpleau viața. Stătea de vorbă cu animalele prin curte, cu găinile și cu pisicile, a priceput că uneori aceste sunt mai sincere, mai pline de inteligență de cât credeau mulți. Botezase un cocoș cu numele unui personaj din filme, un tip dur care făcea mult rău, cocoșul parcă știa asta și proceda în consecință, o pișca pe bătrână de mână, chiar de obraz dar ea nu se supăra, accepta jocul acesta, avea o ființă vie în dialog cu ea, prin forme ciudate dar exacte.

Ilie puse mâna pe topor și trecu la treabă. Bătrâna simțea o mulțumire adâncă, era de mult de când cineva făcuse asta, să o ajute ... uitase, așa cum trec toate și prezentul presează ființa omului ...

- Dă cu putere, fiule, spunea femeia, nu te lăsa, ai o șansă, să trăiești, e viața ta, chiar dacă tai lemne, poate cineva își va aduce aminte de treaba asta și eu o să am nevoie de căldură ... la vremea potrivită ...

- Mă bucur încă o dată că pot ..., spuse Ilie, tanti Ana, eu ...

- Să știi că mi-am câștigat și eu pâinea, cât sunt de bătrână nu mă las, mai fac treabă prin gospodăriile oamenilor, au nevoie și, apoi, aflu multe, intru cu oameni în vorbă, singură mă topesc, am și eu nevoie să văd pe cineva, să mai fiu utilă, pensia e prea mică, zău ... Mai fac plapome pentru familiile tinere, am deprins meseria asta singură, am nevoie să fac ceva, să mă simt utilă, până mai sunt în trup ...

- Așa e, omul are nevoie de mișcare, pentru asta a fost făcut, când eram fără putere, asta îmi lipsea, uneori parcă nu mai doream să trăiesc, deși mi se părea un păcat mare asta ..., dacă stai legat de ceva, sau te ține ceva legat ..., e greu ...

Ilie lovea cu putere lemnul, fierul toporului atinge lemnul care ceda, se făcea așchii, unele îi atingeau ușor picioarele, ar fi dorit să-i spună femeii să stea mai departe, dar ea era curioasă și dornică să spună câte ceva ...

- Auzi, fiule, că doar poți să-mi fi copil, tu ai fost la Baronul acasă ? Eu am fost și, zău, oamenii ăștia își fac rău singuri, se chinuie, au tot felul de case, au una cu vreo treizeci și două de camere, sunt legați de lucrurile de pe pământ, trăiesc de parcă nu au suflet, nu se gândesc decât la asta, în toate au mobila, telefoane, televizoare, tot felul de aparate, eu habar nu am ce au, dar se chinuie singuri ...

- Ei, așa e acum, au bani, vor să trăiască bine, să uite cum a fost cândva, profită de viață ...

- Eu cred că nu, băiete, se chinuie, omul care nu are suflet ...

- Dar merg la biserică, i-am auzit aproape mereu, fac tot felul de concedii prin țări de care noi n-am auzit, se ocupă acolo de ... suflet ...

- Treaba lor, fiule, tu să ...

- Uite, am terminat, am mai făcut ceva mișcare, aveam nevoie, prea am stat și acum ...

- Mulțumesc, ai făcut bine că ai trecut pe la mine, parcă am întinerit cu tine, a trecut mai ușor timpul ... să mai treci, uite îți dau și un borcan de compot, e de gutui ... Femeia intră în casă și reveni cu borcanul plin de compot, îl dădu într-o pungă folosită de plastic, cu ceva publicitate scrisă cu litere roșii, mari, dar îi dădu darul cu multă dragoste ... Se vedea bucuria pe fața ei, un fel de lumină aparte o lumina ...

Ilie se depărtă de casa bătrânii cu un sentiment de ușurare, credea că a făcut ceea ce trebuia, femeia aceea l-a ajutat la vreme de nevoie, a fost ceva natural și asta l-a întărit atunci, i-a dat putere să treacă peste încercări, să meargă mai departe ... Mulți nu știau asta, atunci gestul femeii a trecut neobservat, dar a fost ceva venit din adânc și bărbatul a primit totul cu multă bucurie. Acum lucrurile stăteau altfel, vedea și bucuria era mai mare ... S-a hotărât în sinea lui că va face precum tanti Ana, când va putea va da daruri celor pe care îi va întâlni, de fapt toți așteptăm daruri, suntem încă în vremea copilăriei, copiii așteaptă daruri, doar cei maturi știu să dea, pentru că ești mai fericit dacă dai, decât dacă primești, era o idee la care începu să gândească mai atent. Merita, pentru echilibru său interior ...

8. SPERANȚA

Ilie a rămas singur în ziua aceea, toată dimineața s-a gândit la starea lui, la cele petrecute, la oamenii pe care i-a auzit mai întâi, apoi la cei pe care i-a văzut, auzise și vorbele părinților săi, l-au încurajat să nu se lase, că e tânăr, aveau dreptate, i-au povestit și de întâlnirea de la Biserică, cum au promis preoților că va merge și el acolo, să stea de vorbă cu ei. I se părea ciudat că acum va trebui să ia contact cu oamenii aceia, i se păreau altfel decât restul vecinilor, decât părinții săi, avea un fel de teamă, i-a cunoscut vag, din auzite, din cuvintele care ajungeau până la el, cuvinte ciudate, îi era teamă, dar din alt punct de vedere simțea că e bine să aibă noi experiențe, să vadă ce poate, a fost o vreme când toate aceste au trecut pe lângă el, a fost static, ca o ființă uitată la margine de lume, acum trebuia să iasă în cetate, la lumină ...

Poate îl vor ajuta, erau gânduri care îi treceau prin minte, ei cunosc pe toată lumea în oraș, erau respectați, da, e o soluție ... Spera să fie așa, să nu se înșele,

poate mai erau și alte posibilități, ajutorul social urma să cadă, era tânăr, totuși, și chiar curios de ce aventură îi mai oferea viața ...

9. LACRIMA

Teo se pregătea pentru întâlnirea cu Ilie Roman. Opri calculatorul amplasat în biroul preoților, acolo unde îi primea pe oameni și unde se întâlneau cei din comitetul Bisericii. Se uită pe fereastra deschisă, o închise parțial, pentru mai multă liniște, îi plăceau munții pe care îi vedea pe fereastră, zăpada era prezentă pe vârful lor, o zonă albă care îi dădea un fel de siguranță. Colegii săi nu-l înțelegeau uneori, era mai tânăr decât ei și, într-un fel, mai pregătit, dar asta îi dădea un fel de reținere, simțea că nu era înțeles întotdeauna.

Primul intră Ioan, preotul cel mai în vârstă, se așeză în tăcere, era și frământat într-un fel, se trezea cu o situație care ieșea de sub control, iar pe restul din comitetul Bisericii nu se prea putea baza, dar îi stăpânea printr-un fel de tăcere și de reținere, un fel de pasivitate agresivă, care îi marca pe cei din jur.

Au intrat toți din comitet, a intrat și Daniel, aducând liniștea lui de om în vârstă, un fel de pace binevenită pentru momentele care urmau.

- Ce facem, fraților, întrebă Ioan, mergem mai departe Ilie așteaptă aici, pe hol, pare destul de liniștit, nu are habar ce se poate întâmpla ...

- Ce să facem, răspunse Daniel, mergem mai departe, avem calea pe care trebuie să mergem și nu cred că trebuie să fim marcați de eveniment, se întâmplă, așa cum a spus și ...

- Da, e vremea, spuse unul din membrii comitetului, să între ! ...

Teo ieși și îl introduse pe Ilie. Acesta, modest, tăcea, De fapt au fost câteva clipe bune în care tăcerea a venit peste întregul biroul. Nimeni nu a îndrăznit să înceapă, preferau fiecare să o facă altul. Ilie a înțeles situația și a început să vorbească, să spună simplu, clar și exact ce s-a întâmplat, fără nici o introducere, semn că tensiunea l-a afectat în această perioadă. Ascultau și așteptau ceva să intervină, ceva supranatural, dar nu intervenea nimic, erau ei, față în față cu faptele, cu omul și cu credința lor. Venise vremea ...

După ce au ascultat povestea deja știută, Ioan spuse:

- Cine au fost totuși cei doi, i-ai cunoscut ?

- Nu, erau doi misionari, cred că veniseră atunci pentru ceva mesaj, pentru vreo predică, poate aduceau ajutoare, sau cărți ... Aveau vorba hotărâtă, cred că o putere care li s-a dat atunci, eu nu i-am mai văzut niciodată, nici nu-i cunosc dar nici nu-i pot uita, a fost ceva important,

ceva care a depășit totul pe ei, pe mine, poate și pe alții ... aici îi privi pe cei adunați în acea zi acolo.

- Chiar așa ? Nu-i i-ai întrebat ?

- Nu ! Ce rost mai avea, lucrurile au avut o viteză prea mare pentru mine, nu uitați că atunci eram orb, așteptam ajutorul, eram marcat de evenimente, de starea mea, de tot, îmi pierdusem orice speranță în familie, în oameni, în totul, eram teribil de singur și atunci ce să mai rețin ... Atât știu că eram orb și acum văd, văd cu adevărat. Voi nu știți cum e asta, dar poate veți înțelege ...cândva, dacă nu chiar acum ...

- Deci, semnul e acesta, vezi, pur și simplu, fără alte intervenții, fără ...

- Ce să facem, eu nu știu cine au fost cei doi, le-am auzit glasul și doar eram atent la ceea ce doreau să facă, ce urmăreau. Doar atât am mai reținut că nu mai avea rost să stea acolo, ce s-a întâmplat a fost de ajuns pentru ei, poate prea mult și ... au plecat ...

- Și vezi acum sau nu ai fost prea ... orb înainte ? Întrebă unul dintre membri comitetului, care se foi cu mult zgomot în scaunul simplu din biroul acela.

- Ce rost are să vă mai spun, o știți, am fost văzut în fața Bisericii, tot orașul știe povestea, a fost în loc public, colegii știu ce tratamente am făcut, familia de asemenea, nu a fost într-un loc ascuns undeva, să nu se vadă ...

- Totuși, îndrăzni Teo, crezi că a în ... intervenit Dumnezeu ?

- Dacă a intervenit nu știu, v-am spus am fost orb și acum văd, faptele sunt clare, ce altceva să fie mai clar decât atât ? Poate unii care văd nu văd, iar alții care nu au văzut încep să vadă ...

- Cred că e destul, intervenit Daniel, e greu să iei contact cu toate acestea care s-au mai întâmplat în alte locuri, în alte vremuri, voi știți, el nu știe, atâtă poate să vă spună ...

- Da, e greu să te confrunți cu realitatea, interveni Ioan, dar noi am vrea să devii membru în biserica noastră, să fi aici mărturie ...

- O, e prea devreme, răspuse Ilie, mult prea devreme, am nevoie să citesc Biblia, fără asta ce rost ar fi prezența mea aici, un fel de formalism, vedeți eu sunt inginer, am fost format să iau lucrurile într-o anumită ordine, întâi înțelegi cum trebuie să se întâmple totul, apoi faci aplicarea ...

- Îți dăm una, răspuse Teo, care s-a și ridicat și i-a adus imediat din biblioteca Bisericii un exemplar legat în piele, cu explicații, o carte care te atrăgea imediat prin simpla prezență, ai și explicațiile aici ... Înveți și singur, dar ar fi bine să te ajutăm ...

- O, interveni Daniel, am și un manual biblic pentru asta, uite, acolo, Teo, te rog adu-l ...Și arată spre locul unde era, o carte impozantă. Sunt studii arheologice, argumente, istorie, să nu te sperii că acolo vei descoperi

o istorie pe care nu ai cunoscut-o, n-ai învățat-o la școală, că toate acestea sunt ascunse privirii oamenilor și nu știu de ce și pentru ce e moda asta ca oamenii să nu știe ce s-a întâmplat cu adevărat, de ce sunt atâtea biserici, de ce fiecare are într-un fel dreptate ...

- Lasă, frate Daniel, e prea mult pentru o zi, spuse Ioan, să lăsăm timpul să lucreze, sau Duhul ... Dar, uite, Ilie, să trecem la lucruri mai practice, poate te interesează un loc de muncă, îl cunosc pe directorul întreprinderii de unde ai plecat, pe Dimitrie Costin, ne-a și ajutat cu ce a putut, cu puțină vopsea, cu ciment, cu bani câte o dată, cred că îl cunoști ...

- Da, eu îl știam ca inginer șef când eram acolo, când lucram ...avea la dispoziție mașina dispeceratului, venea - pleca , era mereu în priză, cred că e greu pentru el la birou acum ...

- Lasă asta, vrei să te ajut ?

- Da, e clar că vreau, doar trebuie să trăiesc, să fac unele lucruri, să recuperez vreme, că toate sunt prea scurte acum ...

- Bine, așa va fi, dar nu uita Biserica ...

- Da, știu asta, dar e prea mult dintr-o dată, știți cum am fost educați noi înainte, ce învățam, ce știam, ce făceam ...

- O, da ... a fost greu, voi nu știți cea mai mare parte a istoriei, e clar că e așa ..., vi s-a ascuns treaba asta ...

- Am mai citit și eu, doar știu că la Casa Albă, sunt consilieri creștini, și că va fi o luptă între ... Sau în Rusia revine credința, tradițiile lor, preoții au cuvânt și acolo, se mișcă lumea ...

- Da, da, vremurile sunt grele, trebuie să se împlinescă Scriptura, Ilie ... ai un nume de sfânt...nici nu știi ...

- Nu, nu știu, domnule preot și-l privi pe Ioan în ochii, cu siguranță, dorea și ajutor și mângâiere ...

- Vrei să ne rugăm ? ... interveni Daniel. Ceilalți erau de acord.

S-au rugat cu toții pentru Ilie, a fost o rugăciune sinceră, el nu a mai trăit cu adevărat acest lucru, nu a mai trecut prin asta, dar a simțit că o putere era cu el, că era bine cu adevărat ... Toți i-au dat mâna, l-au încurajat, iar la sfârșit Ioan i-a adus aminte că are un loc în Biserică, unul special pentru el ... O lacrimă i-a apărut în ochi, trăia ceva deosebit, se gândea la ai săi, la noul loc de muncă, strângea cărțile cu putere sub braț, era ceva palpabil, sigur, putea atinge aceste lucruri cu degetele ...Parcă plutea ... Rugăciunea i-a făcut bine, la fel și discuția, parcă era dus de ceva, împins într-o nouă direcție, spre alte puncte cardinale. Treptele de la ieșire i s-au părut ușoare, fără mare greutate a coborât în curtea Bisericii, a trecut pe lângă locul unde altă dată și cerșea ... Un sentiment ciudat l-a cuprins ...Se făcuse seară, aerul îl atinge pe frunte, pe umeri, era bine, se simțea acasă ...

10. COPACUL

.....

Dimitrie Costin privea pe fereastră. Îl aștepta pe Ilie Roman, așa cum promisese preotului. Deși nu era instalat în funcție de prea mult timp, avea experiența cu oamenii și era încredințat că va face treabă bună cu acest Ilie, mai ales că lucrase în întreprindere și cunoștea profilul. Vremea era destul de frumoasă în acea zi. Se hotărâse să se așeze pe scaunul lui obișnuit, refuza să folosească scaunul tradițional de director, avea o rețineră, vremurile erau tulburi, fusese pus acolo pe criterii politice deși era de meserie inginer în acest domeniu al turnărilor de piese. Îi venea greu cu noua investiție pentru că se făcea pe banii statului și cu garanția statului, era „ajutat” dar numai aparent, pentru că era nevoie bani serioși și pentru asta trebuiau acte de tot felul, tehnice, juridice, contabile, un camion de marfă încărcat cu dosare. Parcă vedea camionul cu dosare ieșind din curtea fabricii, îndreptându-se spre ministere, în capitală, dar nu prea vedea dacă era așteptat acolo, în fine ...

Nu prea avea cu ce garanta afacerea asta și erau mulți intermediari în piață care nu doreau să se pună ceva pe picioare și să se producă pe plan local pentru că pierdeau comisionul și era destul de puternici, acolo în capitală. Auzise unele zvonuri pe la partid, dar credea că va răzbi.

În cele din urmă luă o revistă și începu să caute la rubrica de publicitate un tractor pe care și-l dorea cam de mult, poate găsea unul mai ieftin, cumpăraseră ceva pământ de la neamuri, de la cunoștințe, de la colegii din satul aflat în apropierea cetății, a orașului. Avea un sentiment că tot pământul era cea mai bună investiție, nu-l putea muta în altă țară, părinții i-au fost țărani, era plin încă de energie la cei patruzeci de ani și ceva, chiar iubea mișcarea în aer liber, pe iarbă verde, aprecia și o vânătoare la mistreți cu prietenii și cu unii de la partid pentru că liderul era mare amator de vânători și de ieșiri în pădure, pe deal, totul stropit cu țuică de prune, bună, făcută de săteni în gospodăria, mai bună ca alte băuturi străine.

Erau atunci pe linie cu toți, aerul de la țară le priia când era de distracție, nu de muncă ...

Trecu apoi la niște cursuri de limba engleză prin corespondență, era la modă o limbă străină, chiar necesară, deschiderea spre lume cerea noi abilități, talente, dar toate erau bune pentru că puteai avea legături cu oamenii. Era silitor și se

gândea la vremurile când învăța primele lecții prin clasele primare, era cam de mult, dar se vedea cu ochii minții copil. Se gândi că atunci avea o memorie mult mai bună, nu uita unele lucruri ...

Apoi se gândi la Ilie Roman, îi făcea un bine, era din colectiv, era bine că revenise la viață, știa că omul se va implica în probleme, dar astfel de oameni primeau puteri nebănuite, pe care alții le pierduseră, în tristețea și necazul lor căutau ieșirea prin muncă, doreau o certitudine. Era util și dacă nu ieșea afacerea, putea da vina pe el la partid, se va scuza într-un fel, așa trebuie să fii, alunecos, altfel nu rezisti, oamenii doreau rezultate, trecuse vreme discuțiilor inutile. Presa era cu ochii pe el. Se mira cum de partidul era frânt în două, practica opoziția din interior, pentru a elimina adevărata opoziție. Frațiunile aveau ziare diferite, se criticau prin presă, dar erau prezenți la putere, toți din politică știau regula, dar tăceau, altfel nu se putea. Se manipula populația, lumea trebuia să știe că era libertatea opiniei, dar fenomenul nu era dus până la capăt, se oprea la liderul de partid, care, așa cum era starea de fapt, iubea vânătorile la țară, la iarbă verde, în pădurile patriei ...

- Alunecos ... se trezi vorbind singur. Ca să nu dea de bănuț secretarei, cuplă aparatul video cu înregistrarea tehnică a investiției și încercă să se concentreze pe subiectul acesta, să -și amintească de procesul tehnologic, de instalații, de toate aparatele ale americane, care îl provocau și pe care le-ar dori în realitate ...

În acest timp Ilie Roman străbătea străzile cetății, era puțin distrat, puțin abătut, puțin visător, dar ceva îl duce înainte. Se gândea la noul loc de muncă și nu îi venea să creadă că revine iar în viață, pur și simplu, totul ca dar.

Parcă nu ar mai fi fost niciodată vremurile în care nu putea să vadă, ceața aceea albastră care învăluie lumea pentru a ne atrage spre o altă realitate. Dar timpul se scurge, ne duce mai departe, simțim că suntem parte din anotimp și că ora zile locuiește în noi, cu putere, ca un al om.

Încerca să -și amintească de figura directorului de la întreprindere, dar nu îi venea în minte o figură mai puțin obișnuită și se gândea la faptul că oamenii se schimbă oricum. Trebuia să găsească un alt sprijin în continuare, dincolo de aparente, dincolo de dorințe ...

Privi spre grădina casei din dreptul său, era o grădină frumoasă, se putea reține că stăpânul grădinii era un bun gospodar, culorile, pomii, chiar și un miel păștea acolo, dar verdele din grădină era unul aparte, parcă avea o culoare ireală.

Brusc, reținu că acolo era un pom ciudat, pe jumătate uscat, pe jumătate plin de rod și frunze, fructele aproape coapte, mari și ireale, fără pete, parcă simțeau gustul lor, iar frunzele păreau că pot vindeca prin strălucirea lor, proaspătă și persistentă.

Apoi simți o clipă că nu mai vede, ceața aceea albastră îi atinse ochii, dar fu numai o clipă de eroare, poate o stare naturală a corpului, poate slăbirea atenției, poate ... așa e lumea ...

Mai privi încă o dată copacul acela, apoi zări, acolo, în grădină, lângă rădăcinile pomului, un topor, metalul ascuțit strălucea în lumina zilei, parcă a fost un zâmbet sinistru, dar toate erau trecătoare, gândi o clipă, da, sunt trecătoare ...

Își duse mâna la ochi, simți acolo ceva umed, era o lacrimă ...

.....

București,
ianuarie - mai 2007

Constantin Stancu